

ท่าเรือลัตตบงกช

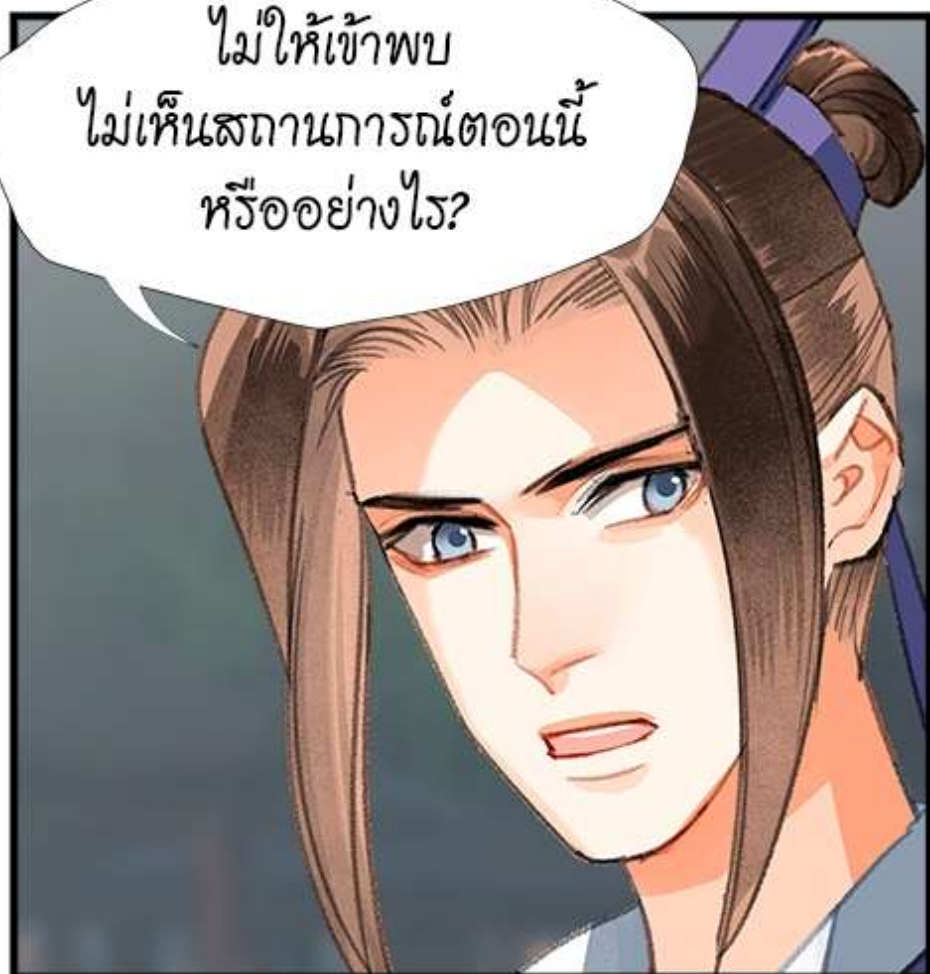

ท่านประมุข
มีหญิงสาวสองคน
มาขอเข้าพบ...

ไม่ให้เข้าพบ
ไม่เห็นสถานการณ์ตอนนี้
หรืออย่างไร?

เข้าบอกไปแล้ว

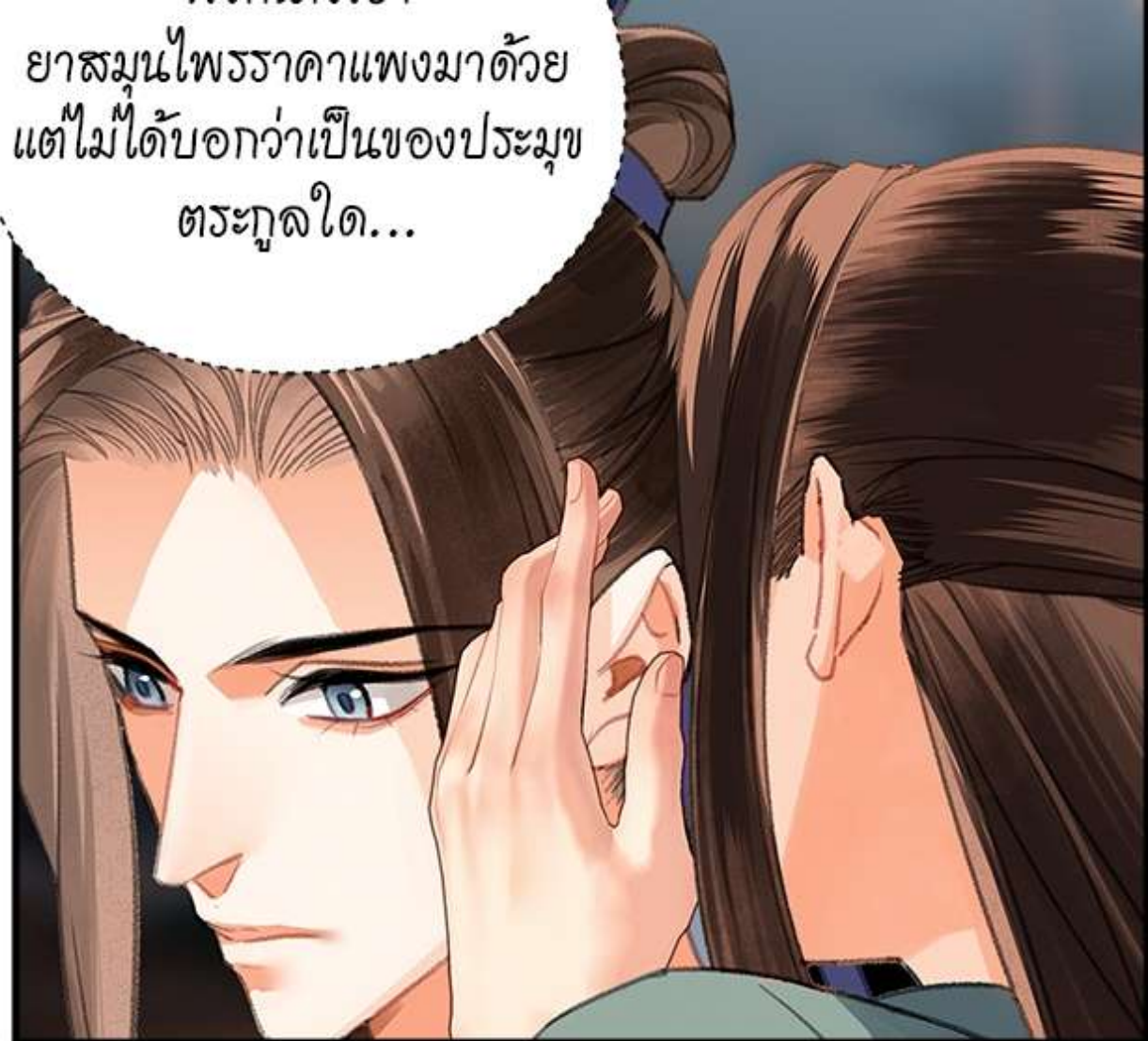
แต่นางทั้งสองบอกว่า...
พวกนางมาก็เพราะเรื่องวันนี้

พวกนางเอง

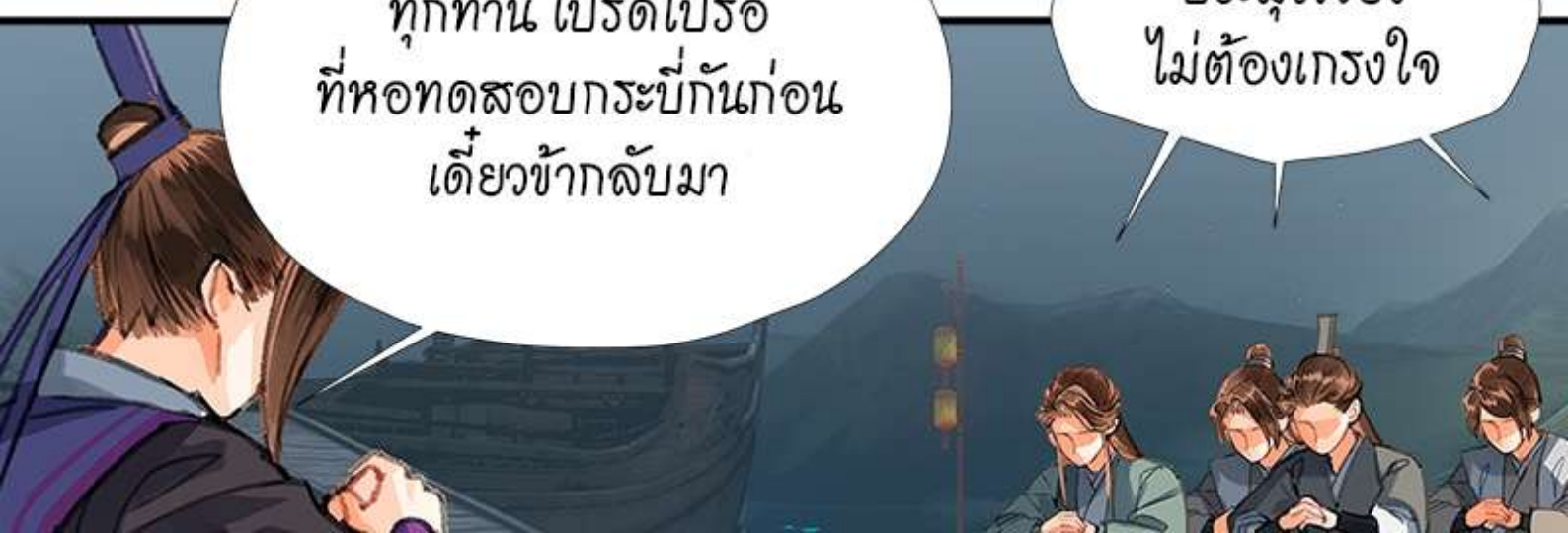
ยาสมุนไพรราดาแพงมาด้วย
แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นของประมุข
ตระกูลใด...

แปลกแฮะ?

ทุกท่าน โปรดไปรอ
ที่หอทดสอบกระบี่กันก่อน
เดี๋ยวข้ากลับมา

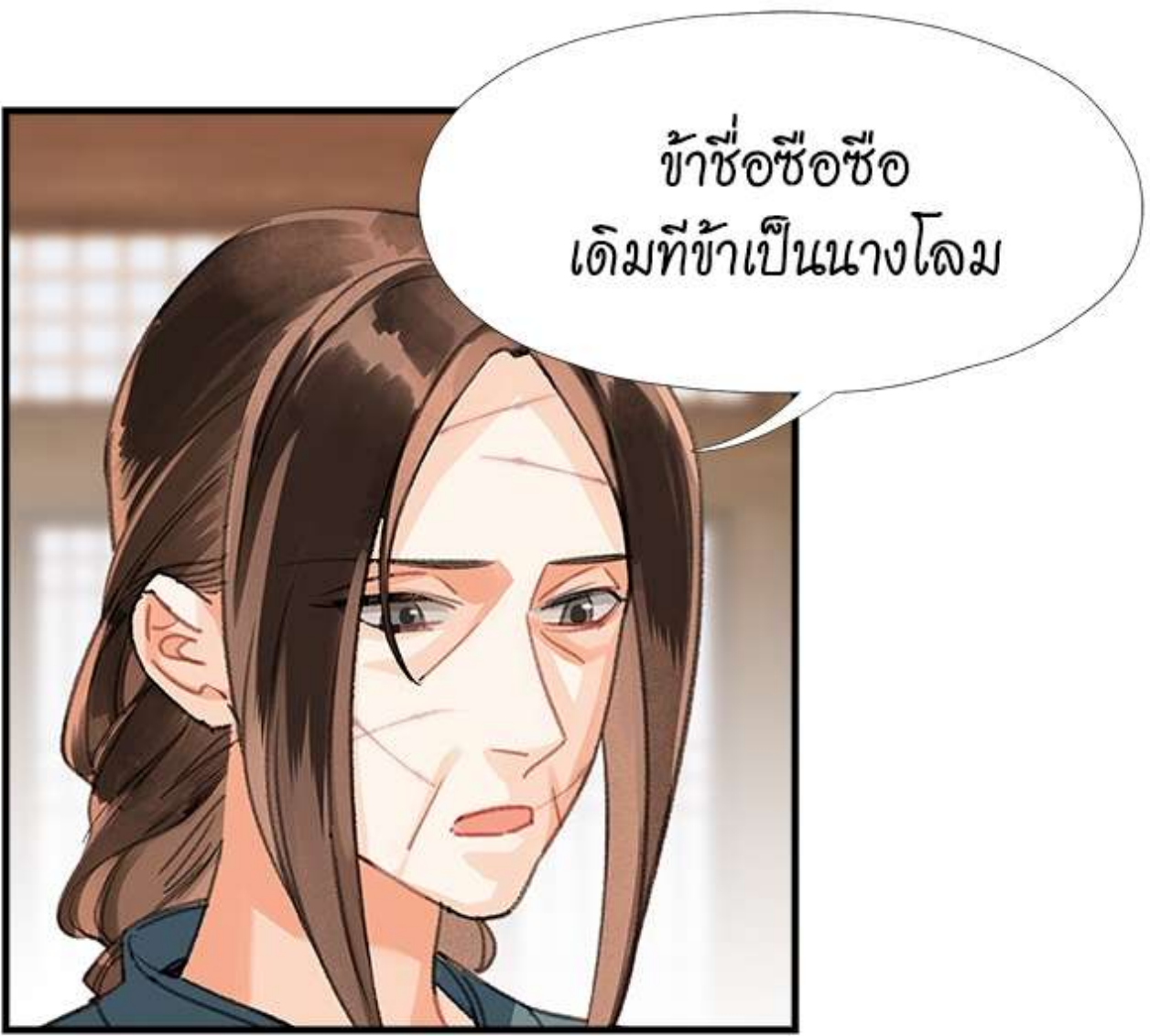
ประมุขเจียง
ไม่ต้องเกรงใจ

แล้วได้ส่งรถม้ามารับเราไปยังที่ที่หนึ่ง

พวกข้าทุกคนไม่เคยเห็น
ตำหนักที่มีสีมรกตเรืองรอง
ขนาดนี้กันมาก่อน

พอเข้าไปในตำหนักแล้ว
ก็เห็นชายผู้หนึ่งนอนอยู่บน
เตียงหลังใหญ่

ดูแล้วน่าจะอายุ
ประมาณสามสิบสี่สิบ
สภาพจะตายแน่
ไม่ตายแน่...

ตอนแรกมีคนบอกพวกเราว่า
ให้มาปรนนิบัติคนที่นอนอยู่บนเตียง

แต่เราจะไปปรนนิบัติ
ร่างซังกะตายเช่นนั้น
ได้อย่างไรกันเล่า?

และในตอนนั้นเอง
ข้าก็ได้ยินเสียงหัวเราะ
จากชายหนุ่มวัยเยาว์

ข้าถึงได้รู้ว่า
มีคนนั่งอยู่หลังม่าน
ข้างๆ เติ๋ยง!

ท่านพ่อ
ข้าหาหญิงสาวที่ท่าน

รักนักรักหนามาให้

หลายคนเชียว
ท่านดีใจหรือไม่?

ชายวัยกลางคน
ทั้งร้องตะโกน ทั้งดิ้นรน
แต่ร่างกายเขาไร้เรี่ยวแรง

พวกเราถูกบังคับ
ให้ทำเช่นนั้นไปเรื่อย ๆ
จนมาถึงรอบที่สิบเจ็ดไม่กี่
รอบที่สิบสองนี้แหละ

ชายผู้นั้นถึงได้ตายจริงๆ

ที่แท้สาเหตุการตายของ
จินกวงซ่านก็เป็นความลับ
ที่ไม่อาจบอกใครได้

ใครมันจะไปคิด
ว่าความจริงมันจะ
น่ากระดากปากและ
น่ารังเกียจเช่นนี้

แต่ถึงอย่างไร
จินกวงซ่านก็เป็นพ่อแท้ๆ
ของเขา

ทำเช่นนั้น
มันก็อาจจะ...

ตอนที่ข้าเห็นว่าเขาตาย
ข้าก็รู้เลยว่าจบแล้วละ

สุดท้าย พอเรื่องจบลง
เหล่าพี่น้องทั้งสิบเอ็ดคนของข้า
ถูกฆ่าจนสิ้น...

แล้วเหตุใด
เจ้าถึงรอดมาได้
แค่คนเดียวล่ะ?

ข้าเองก็ไม่รู้!
ตอนนั้นข้าร้องขอชีวิต
ใครจะไปคิดเลยว่าพวกเขา
จะไว้ชีวิตข้าจริงๆ

แล้วเอาเข้าไปขังไว้
จนเมื่อไม่นานมานี้
มีคนบังเอิญมาช่วยเข้าไป
พอดี...

ก็คงจะ...
คงจะเคยพบข้าจริงๆ

ช่วงที่ตระกูลฉินแห่ง
เยว่หลังจัดงานชุมนุมนักพรต
ข้าได้ติดตามฐหยีนของ
ตระกูลข้าอยู่บ่อยๆ

ชื่อชื่อผู้นั้นเป็นนางโลม
แม่นางผู้นี้ก็คงจะเป็นด้วย
เช่นกัน?

แล้วหลานฉีเหริน
เคยพบนางมาก่อนได้
อย่างไรกัน?